

Sygn. akt **III AUa 1290/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

Sędziowie: SSA Katarzyna Wołoszczak

SSA Jolanta Cierpiał (spr.)

Protokolant: st.sekr. sąd. Agnieszka Perkowicz

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 r. w Poznaniu

sprawy **E. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji E. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 13 lutego 2015 r. sygn. akt VIII U 744/14

zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzające go decyzje i przyznaje E. B. prawo do świadczenia przedemerytalnego poczynając od dnia 1 października 2013r.

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Katarzyna Wołoszczak
----------------------	-------------------------------	--------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 grudnia 2013 r., znak (...), zmienioną decyzją z dnia 30 października 2014 r., znak (...), w części dotyczącej stażu pracy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30 września 2013 r., odmówił E. B. prawa do świadczenia przedemerytalnego. Organ rentowy ostatecznie uznał bowiem, że odwołujący udowodnił 38 lat, 10 miesięcy i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast 39 lat.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł E. B., wskazując, że w okresach urlopów bezpłatnych pracował poza granicami kraju, a zakład pracy (...) w P. odprowadzał za te okresy składki ubezpieczeniowe.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. VIII U 744/14, Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie E. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 3 grudnia 2013 r., zmienionej decyzją z dnia 30 października 2014 r., znak (...).

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

E. B. urodził się w dniu (...)

Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący w okresie:

- od dnia 5 września 1973 r. do dnia 31 lipca 1978 r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę,
- od dnia 4 sierpnia 1978 r. do dnia 31 sierpnia 1991 r. zatrudniony był w (...) w P., przy czym od dnia 1 października 1989 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. oraz od dnia 1 marca 1991 r. do dnia 12 marca 1991 r. korzystał z urlopu bezpłatnego,
- od dnia 13 marca 1991 r. do dnia 31 sierpnia 1991 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Usługowym (...) Sp. z o.o. w G.,
- od dnia 6 września 1991 r. do dnia 28 października 1993 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Usług (...) Sp. z o.o. w P., przy czym w okresie od dnia 5 października 1992 r. do dnia 31 października 1992 r. i w dniu 2 listopada 1992 r. korzystał z urlopu bezpłatnego,
- od dnia 15 maja 1997 r. do dnia 15 stycznia 2001 r. pracował w (...) w P.,
- od dnia 22 stycznia 2001 r. do dnia 23 kwietnia 2001 r. był zatrudniony w Firmie (...) na stanowisku betoniarz – zbrojarz,
- od dnia 30 maja 2001 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) s.c. w P.,
- od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w P.,
- od dnia 7 kwietnia 2003 r. do dnia 4 marca 2004 r. był zatrudniony w P.H.U. (...) – F. F. w P.,
- od dnia 8 marca 2004 r. do dnia 28 lutego 2013 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) S.A. w O. W.. Oddział w P., a stosunek pracy wygasł na skutek likwidacji Oddziału w P..

Ponadto od dnia 27 marca 2013 r. odwołujący był zarejestrowany w (...) Urzędzie Pracy w P. jako bezrobotny i w tym okresie nie odmówił propozycji pracy.

Sąd I instancji wskazał jednocześnie, że niemiecka instytucja ubezpieczeniowa D. R. w B. nie potwierdziła żadnych okresów ubezpieczenia na terenie Niemiec E. B., albowiem nie zostały odprowadzone żadne składki do niemieckiego systemu rentowego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołujący posiada łącznie 38 lat, 10 miesięcy i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W konsekwencji Sąd I instancji, powołując się na treść art. 2 ust. 1 pkt 6, art. 2 ust. 3 i art. 7 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych uznał, że odwołujący E. B. nie spełnił warunku do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego w postaci posiadania na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy z powodu likwidacji pracodawcy (u którego był zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy), okresu uprawniającego do emerytury wynoszącego co najmniej 39 lat dla mężczyzn, gdyż wykazał jedynie 38 lat, 10 miesięcy i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Zdaniem Sądu Okręgowego brak było bowiem podstaw do

zaliczenia odwołującemu rzekomej pracy na terenie Niemiec podczas korzystania z urlopów bezpłatnych u polskich pracodawców, gdyż niemiecka instytucja ubezpieczeniowa D. R. w B. nie potwierdziła żadnych okresów ubezpieczenia na terenie Niemiec E. B., albowiem nie zostały odprowadzone żadne składki do niemieckiego systemu rentowego. Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu I instancji nie było możliwe ustalenie, iż wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu z tytułu pracy na terenie Niemiec. Zaliczenie przez polską instytucję ubezpieczeniową zagranicznych (niemieckich) okresów ubezpieczenia możliwe jest bowiem jedynie na podstawie formularzy o zaświadczeniu przebiegu ubezpieczenia w Niemczech, co wynika z Rozporządzenia Rady nr 1408/71 z dnia 14.06.1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U. UE L 97.28.1/1, Dz. U. UE sp. 05.-3-3/1) oraz z Rozporządzenia Rady nr 574/72 z dnia 21.03.1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71 (Dz. U. UE L.72.74.1, Dz. U. UE. – sp. 05-1-83). Oznacza to, że możliwe jest jedynie uwzględnienie tylko i wyłącznie okresów, które zostały potwierdzone na prawidłowo wypełnionym formularzu (...). W efekcie, zdaniem Sądu Okręgowego jedynie postępowanie przed niemieckim organem rentowym może spowodować ustalenie dłuższego okresu ubezpieczenia w Niemczech, a tym samym Sąd Okręgowy nie był władny przyjąć, iż odwołujący świadczył pracę na terenie Niemiec i że z tego tytułu należy doliczyć mu inne okresy składkowe. Odwołujący przedłożył co prawda pismo w języku niemieckim z dnia 2 lutego 1993 r., lecz było ono przedmiotem badania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. – Wydział Realizacji Umów Międzynarodowych, a przeprowadzone postępowanie nie potwierdziło przebiegu ubezpieczenia na terenie Niemiec.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w wydanym wyroku oddalił odwołanie E. B. od zaskarżonej decyzji z dnia 3 grudnia 2013 r., zmienionej decyzją z dnia 30 października 2014 r., znak (...).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł E. B., zaskarżając go w całości i wskazując, że na dzień 31 grudnia 2012 r. posiada on 39 lat okresu uprawniającego do emerytury, co wynika z uzupełniającego świadectwa pracy z dnia 2 lutego 1993 r., przedłożonego przez odwołującego, stanowiącego potwierdzenie wykonywania przez niego pracy na rzecz innego pracodawcy w okresie przebywania na urlopie bezpłatnym od dnia 14 września 1992 r. do dnia 31 października 1992 r. Ponadto w toku postępowania apelacyjnego odwołujący przedstawił dokumenty na potwierdzenie okoliczności, że w okresie październik – grudzień 1989 r. nie przebywał na urlopie bezpłatnym, lecz był oddelegowany do pracy w byłym NRD, które to dokumenty były w posiadaniu organu rentowego w związku z obliczaniem kapitału początkowego odwołującego.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uznanie świadectwa pracy z dnia 2 lutego 1993 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Wniesiona przez odwołującego E. B. apelacja okazała się zasadna.

Wskazać należy bowiem, że w świetle treści art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004 r., Nr 120 poz. 1252 ze zm.), przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego jest uzależnione w szczególności od oceny, czy osoba ubiegająca się o to prawo, posiada na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy z powodu likwidacji pracodawcy (u którego był zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy), okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 39 lat dla mężczyzn. W niniejszej sprawie, aby spełnić ten warunek, odwołujący musiał więc legitymować się okresem 39 lat okresów składkowych i nieskładkowych na dzień 31 grudnia 2012 r., albowiem jego stosunek pracy z Przedsiębiorstwem Produkcji (...) S.A. w O. W.. Oddział w P. (gdzie odwołujący był zatrudniony przez okres prawie 9 lat), został rozwiązany z powodu likwidacji pracodawcy (Oddziału w P.) z dniem 28 lutego 2013 r. Z uwagi zaś na fakt, iż apelujący powołał w postępowaniu apelacyjnym dowody na okoliczność pracy w byłym NRD w okresie październik – grudzień 1989 r., w szczególności w postaci karty wynagrodzenia odwołującego za rok 1989, na której znajduje się adnotacja o oddelegowaniu odwołującego do pracy w NRD w okresie od 1 października do 31 grudnia 1989 r.,

który to dokument był w posiadaniu organu rentowego przed wydaniem zaskarżonej decyzji – w aktach dot. kapitału początkowego (k. 770 akt ZUS dot. kapitału początkowego) oraz dowód z zeznań świadka A. P., Sąd Apelacyjny podstawie art. 382 k.p.c. postanowił uzupełnić w postępowaniu apelacyjnym postępowanie dowodowe. Wskazać należy bowiem, że w postępowaniu dowodowym przed sądem ubezpieczeń społecznych (w przeciwieństwie do ewentualnych ograniczeń występujących w postępowaniu dowodowym przed organem rentowym), nie ma ograniczeń co do środków dowodowych, mogących wykazać rację ubezpieczonego, w tym w zakresie posiadanych przez niego okresów składkowych. Przepis art. 473 § 1 k.p.c. stanowi bowiem, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo oraz wysokość świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także różnymi dokumentami i zeznaniami świadków (a nie tylko określonymi dokumentami, wskazanymi przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku). W postępowaniu sądowym wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego sąd kieruje się bowiem regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie przewidziano w tym zakresie jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Z powyższego wynika, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych w postępowaniu sądowym nie obowiązują żadne ograniczenia dotyczące środków dowodowych pozwalających na stwierdzenie okresów zatrudnienia, stanowiących podstawę wymiaru lub przyznania świadczeń (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r., sygn. I UK 179/06, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2006 r., sygn. I UK 27/06, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r., sygn. I UK 115/06). Bezzasadnie Sąd Okręgowy ograniczył się zatem do stwierdzenia, że możliwe jest jedynie uwzględnienie tych okresów, które zostały potwierdzone na prawidłowo wypełnionym formularzu (...). Ograniczenie to nie obowiązuje bowiem w postępowaniu sądowym.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. o nadesłanie akt dot. ustalenia kapitału początkowego odwołującego oraz do (...) Urzędu Wojewódzkiego w P. Delegatura w P. o nadesłanie akt osobowych wnioskodawcy, zatrudnionego w (...) w P. w latach 1978- 1991 r. (k. 170), a także przeprowadził dowód z zeznań świadka A. P. i odwołującego na okoliczność zatrudnienia odwołującego w okresie październik - grudzień 1989 r. (k. 192-194 i 214-215).

W wyniku przeprowadzonego uzupełniającego postępowania dowodowego Sąd Apelacyjny ustalił, że faktycznie na karcie wynagrodzenia odwołującego za rok 1989 znajduje się adnotacja o oddelegowaniu odwołującego do pracy w NRD w okresie od 1 październik do 31 grudnia 1989 r. oraz że dokument ten był w posiadaniu organu rentowego przed wydaniem zaskarżonej decyzji – w aktach dot. kapitału początkowego (k. 770 akt ZUS dot. kapitału początkowego). Okoliczność oddelegowania odwołującego do pracy w NRD w tym okresie potwierdził także przesłuchany świadek A. P., który zeznał, że E. B. w okresie od 1 październik do 31 grudnia 1989 r. (tak jak świadek) był oddelegowany do NRD do pracy w fabryce domów (pracował w kontroli jakości), gdzie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, a praca w (...) była taka sama, jak w (...)w P.. Okoliczności te wynikają także z zeznań odwołującego złożonych w postępowaniu apelacyjnym, który wskazał, że w powyższym okresie nie przebywał na urlopie bezpłatnym (nie składał takiego wniosku ani też urlop taki nie został mu wówczas udzielony), a jedynie został skierowany przez swojego ówczesnego pracodawcę (...) w P.), do pracy za granicą, którą wykonywał w spornym okresie i za którą wypłacone zostało mu wynagrodzenie (w markach niemieckich). Niemniej jednak odwołujący nadal pozostawał w tym czasie pracownikiem (...)w P. (do którego wrócił z resztą po zakończeniu pracy w NDR), o czym świadczy między innymi to, że w spornym okresie objęły go, jako pracownika (...) w P., dwie zmiany warunków płacy, które nastąpiły **w listopadzie 1989 r.** i wprowadziły zmianę stawki osobistego zaszeregowania odwołującego odpowiednio począwszy od 1 listopada 1989 r. oraz 1 grudnia 1989 r. Z powyższego wynika więc, że E. B. w okresie od 1 październik do 31 grudnia 1989 r. nadal pozostawał pracownikiem (...) w P. i wykonywał w tym czasie pracę, za którą otrzymał wynagrodzenie, z tą tylko różnicą, że został skierowany przez jego ówczesny (polski) zakład pracy do pracy za granicą, a nie przebywał w tym okresie na urlopie bezpłatnym, jak błędnie przyjął Sąd I instancji, a wcześniej organ rentowy.

Dowód: karta wynagrodzenia odwołującego za rok 1989 (k. 169-169 oraz k. 770 akt ZUS dot. kapitału początkowego), karta wynagrodzenia świadka A. P. za rok 1989 (k. 213), zmiany warunków płacy odwołującego z listopada 1989 r.

(k. 27-28 akt pracowniczych odwołującego z (...) w P.) , zeznania świadka A. P. (k. 214-216), zeznania odwołującego (k. 192-194).

Sąd Apelacyjny uznał dokumenty prywatne w postaci karty wynagrodzenia odwołującego za rok 1989, karty wynagrodzenia świadka A. P. za rok 1989 oraz zmian warunków płacy odwołującego z listopada 1989 r. za wiarygodne, albowiem nie były one kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Nadto za wiarygodne Sąd Apelacyjny uznał zeznania świadka A. P. oraz odwołującego, albowiem były one spójne i logiczne oraz znajdowały potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w niniejszej sprawie, także uznanych za wiarygodne – w szczególności w treści karty wynagrodzenia odwołującego za rok 1989, która zawiera adnotację o oddelegowaniu odwołującego do pracy w NRD w okresie od 1 października do 31 grudnia 1989 r. (k. 169-169 oraz k. 770 akt ZUS dot. kapitału początkowego) oraz dwóch zmian warunków płacy odwołującego z listopada 1989 r. Zwrócić uwagę należy, że zeznania świadka A. P. znajdują także potwierdzenie w karcie wynagrodzenia tego świadka za rok 1989, która także (podobnie jak karta wynagrodzenia odwołującego za rok 1989) zawiera adnotację o oddelegowaniu go do pracy w NRD w okresie od 1 października do 31 grudnia 1989 r., czyli w tym samym okresie co E. B. i – jak wynika z zeznań świadka oraz twierdzeń odwołującego – do tej samej fabryki, co pozwala przyjąć, że świadek ten ma wiarygodną wiedzę co do pracy odwołującego w NRD w spornym okresie.

Skoro zatem podmiotem zatrudniającym odwołującego w spornym okresie był polski zakład pracy, to Sąd Okręgowy bezzasadnie odmówił odwołującemu zaliczenia tego okresu do stażu prac z tego tylko powodu, że niemiecka instytucja ubezpieczeniowa D. R. w B. nie potwierdziła żadnych okresów ubezpieczenia na terenie Niemiec E. B., gdyż nie zostały odprowadzone żadne składki do niemieckiego systemu rentowego.

Doliczając zaś sporny okres od 1 października 1989 r. do 31 grudnia 1989 r. (tj. 3 miesiące okresów składkowych) do bezspornego okresu 38 lat, 10 miesięcy i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych, dało to łącznie 39 lat, 1 miesiąc i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych, a zatem więcej niż 39 lat okresu uprawniającego do emerytury.

Z uwagi na powyższe, zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawie okazało się rozstrzygnięcie kwestii, czy odwołujący wykonywał pracę także w okresie od dnia 14 września 1992 r. do dnia 31 października 1992 r., skoro już doliczenie powyższego okresu pracy w 1989 r. powoduje, że spełniona zostaje przesłanka przyznania odwołującemu prawa do świadczenia przedemerytalnego w postaci posiadania przez niego ponad 39 lat okresu uprawniającego do emerytury.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny podzielił pozostałe ustalenia Sądu I instancji i przyjął je za własne, bez potrzeby ponownego ich przytaczania, z tą różnicą, że ustalił, iż w okresie od 1 października do 31 grudnia 1989 r. E. B. pracował, a nie przebywał na urlopie bezpłatnym (jak błędnie ustalił Sąd I instancji), a zatem łącznie posiada on 39 lat, 1 miesiąc i 28 dni okresów składkowych (a nie jedynie 38 lat, 10 miesięcy i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych).

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Apelacyjny dokonał również częściowo odmiennej niż Sąd Okręgowy oceny prawnej.

Wskazać należy bowiem, że zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004 r., Nr 120 poz. 1252 ze zm.), zwanej dalej „ustawą”, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje m.in. osobie, która do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn. Stosownie zaś do treści art. 2 ust. 2 ustawy, za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.). Przepis art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach stanowi natomiast, że za okresy składkowe uważa się w szczególności okresy ubezpieczenia, zaś zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1998 r., Nr 137 poz. 887 ze zm.),

obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są m.in. pracownikami (z wyłączeniem prokuratorów)

Zgodnie zaś z art. 2 ust. 3 ustawy świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1. nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
2. w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
3. złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Natomiast stosownie do treści art. 7 ust. 1 ustawy, prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 3.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skoro odwołujący spełnił ostatnią przesłankę przyznania mu prawa do świadczenia przedemerytalnego, w postaci posiadania ponad 39 lat okresu uprawniającego do emerytury, uzasadnia to przyznanie mu tego prawa od dnia **1 października 2013 r.** (tj. od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, co w niniejszej sprawie nastąpiło w dniu 30 września 2013 r.).

Kierując się powyższymi względami, **apelację należało uznać za zasadną** i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. oraz powołanych wyżej przepisów prawa materialnego należało **zmienić zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję i przyznać E. B. prawo do świadczenia przedemerytalnego poczynając od dnia 1 października 2013 r.**, co uczynił Sąd Apelacyjny w sentencji wydanego wyroku.

SSA Jolanta Cierpiat	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Katarzyna Wołoszczak
----------------------	-------------------------------	--------------------------